

CHƯƠNG THỨ BẢY MƯỜI TÁM

TỬ VỊ TỬ VONG

Tiêu Thạch kêu lên thất thanh:

-Tại sao các hạ làm thế ?

Thiết Sơn đạo trưởng loạng choạng lùi lại, bật cười nghe ghê rợn:

-Các vị đã thấy rồi ! Lưu Hương đã thấy rồi ! Lão phu không còn ngăn chặn ai giết ai ! lão phu bất lực trở ngăn cuộc tàn sát !

Liễu Vô My biến sắc mặt trắng nhợt, thừ người như một hình gỗ.

Thiết Sơn đạo trưởng rít lên:

-Người còn chờ gì nữa không giết hắn ! Người còn chờ gì nữa chứ ?

Liễu Vô My sụp lạy lão.

Lý Ngọc Hàm cũng sụp lạy luôn.

Cả hai cùng thốt:

-Đa tạ tiền bối !

Tiểu Phi thở dài, nhếch nụ cười khổ:

-Có một người đối xử với tại hạ như Thiết Sơn đạo trưởng thì bốn tiếng đạo nghĩa giang hồ mới không còn là chiêu bài lừa khách võ lâm ! Tại hạ có chết cũng không oan ức ! Bất quá, tại hạ hãy còn thắc mắc, chẳng hiểu tại sao các vị lại muốn giết tại hạ. Thắc mắc, chung quy vẫn không giải đáp, bởi dù có hỏi, tại hạ cũng chẳng nghe ai giải đáp. Cho nên, tại hạ cần thấy rõ, mình sẽ thành con quỷ hồ đồ ! Chết mà chẳng biết tại sao mình phải chết !

Mũi kiếm của Liễu Vô My cuối cùng rồi cũng đâm vào ngực Tiểu Phi.

Tiểu Phi cảm giác mũi kiếm xuyên da, vào thịt, chứ chẳng rõ tại sao chàng không mấy may sợ.

Mà chàng cũng chẳng nghe đau.

Bất quá, chàng cảm thấy cái gì lạnh lạnh đâm thủng da thịt của chàng.

Và chàng cũng chẳng rõ tại sao, đúng trong lúc mũi kiếm xuyên qua da, thịt chàng, thần hồn chàng phiêu phưởng đến tận phương xa, đến một vùng đất Bắc, nơi đó có tuyết phủ bao la...

Chàng nhớ lại, thuở ấu thơ, chàng cùng Hồ Thiết Hoa đùa giỡn trên lớp tuyết đó, cả hai không nghe lạnh lẫn tròn những quả cầu. Có khi, Hồ Thiết Hoa lấy tuyết vò viên, nhét vào miệng chàng. Tuyết rơi vãi ra cổ ra va, chảy dài xuống ngực.

Chính cái cảm giác của ngày xưa đó, giờ đây chàng nghe náo trở về trên người chàng, cùng với mũi kiếm của Liễu Vô My.

Hầu hết mọi người đều cảm thấy rờn rợn khi niềm lạnh từ miệng đột ngột nó qua cổ, xuống ngực, thực quả như thế, song chàng lại thích thú với niềm lạnh đó. Một niềm lạnh có vẻ tàn khốc phần nào.

Rồi tự giải thoát phảng phất hiện lên, khi cảm thấy mình được giải thoát rồi, mình không còn sợ hãi nữa.

Sợ, có gì là đáng sợ đâu ? Cái sợ chỉ có nghĩa là khi nào mình nghĩ quá nhiều ở nơi nó. Giả như mình cứ lơ đi thì nó chẳng làm cho mình phải rợn, và mình đâm ra xem thường những nguy hiểm, bởi nguy hiểm là một phương tiện giúp cho mình giải thoát kia mà ! Nếu chẳng có sự nguy hiểm thì làm sao hồn lìa khỏi xác ? làm sao mình tiến bước phăng phăng trên đường giải thoát ?

Người đời sợ cái chết, là vì họ chẳng biết được cái chết che giấu những bí mật gì. Họ chẳng biết, họ lại tưởng tượng, họ tưởng tượng ra nhiều hình thái, nhiều sự việc bên sau cái chết, họ không nắm được cái thực chất của điều do tưởng tượng tạo nên, rồi họ lại sợ.

Có lẽ Tiểu Phi cũng sợ như họ, nhưng trước kia là như vậy, chứ hiện giờ, cái chết đã ở trước mắt chàng.

Cái chết đến với chàng chẳng biết bao nhiêu lần, hiện ra trước mắt chàng dưới nhiều hình thức, nhiều màu sắc.

Cái chết đến với chàng, nhiều lần quá, cho đến lần này. Cái chết không hề làm tiêu tan niềm tự tin nơi chàng.

Nhưng trong những lần trước, chàng còn khí lực, để tìm cách ứng phó. hoặc giả, biết đâu, có một người nào đó, xuất hiện đúng lúc giải cứu chàng thoát nạn.

Lần này, chàng hoàn toàn bất lực. Và chàng cũng hoàn toàn mất tin tưởng là có người đến cứu chàng.

Không ! Không thể có một ai cứu chàng trong trường hợp này.

Cái chết đã bao lần, đến trước mắt chàng, song chàng xem rất cách xa chàng, có thể là chẳng bao giờ sáp lại gần hơn, xâm nhập vào người chàng.

Nhưng lần này thì cái chết tiếp cận, gần lắm rồi. Chàng không còn hy vọng nữa.

Còn, còn chứ, chàng còn một hy vọng cuối cùng là Hồ Thiết Hoa đưa được bọn Tô Dung Dung thoát khỏi nơi này !

Nếu chàng biết được hiện giờ Hồ Thiết Hoa sa lưới, thì làm gì chàng an tâm tiếp đón cái chết ?

Chàng còn tưởng nghĩ đến nhiều sự việc khác nữa, chàng cũng chẳng hiểu tại sao trong khoảng thời gian rất ngắn, độ chừng một thoáng mắt thôi, lại đủ cho chàng bước một bước từ cái sống sang cái chết, chàng lại tưởng nghĩ được rất nhiều việc làm như thế.

Chàng nghe như cảm giác lạnh không đi sâu vào da thịt. Vật gây nên cảm giác đó, dừng lại đứng ngay ngực, và xúc giác dừng lại đó, không dời, không lệch một ly.

Xúc giác di mũi kiếm chạm da. Mũi kiếm dừng lại.

Động tính hiếu kỳ, chàng nhìn thoáng qua Liễu Vô My. Chàng bắt gặp ánh mắt nàng đang nhìn trừng trừng thẳng vào mặt chàng.

Trên gương mặt đẹp trắng nhợt, phản gphất vẻ thô lương lẫn niềm luyến tiếc.

Lý Ngọc Hàm dặng háng mấy tiếng thốt:

-Lưu Hương huynh ! Thực ra thì bọn tại hạ có lỗi với huynh đài rất nhiều. Mong huynh đài lượng xét, tha thứ cho bọn tại hạ vậy !

Tiểu Phi cơ hồ bật cười, song chàng kèm hãm được tiếng cười, chàng thâm nghĩ:

-Kẻ giết người, yêu cầu người bị giết tha thứ !

Chàng cho rằng câu nói đó thú vị quá chừng !

Rồi Liễu Vô My thở dài tiếp:

-Chúng tôi nào muốn sát hại Lưu Hương huynh ! Song sự bất đắc dĩ, phải đành thế thôi !

Nàng thở dài mấy tiếng, đoạn nhắm mắt lại.

Tiểu Phi biết rõ, mắt nàng nhắm, cho tay đưa tới, tay đưa tới mắt không trông thấy.

Mắt không trông thấy, lòng bớt đau !

Bỗng có tiếng rổ rổ vang lên, như một chiếc bàn gĩa đổ, bình trà rơi, chén trà rơi.

Rồi một người gọi to:

-Dừng tay !

Trong phút giây này, ai đến cứu chàng !

Tiểu Phi không hiểu nổi !

oOo

Gian phòng, tinh khiết, trang nhã lắm có màn the, có hoa, hoa trong phòng, hoa ngoài phòng.

Một mùi thơm thoang thoang trong không khí. Chừng như là một khuê phòng.

Nhưng, trong con mắt của Hồ Thiết Hoa dù thế nào cũng chỉ là một phòng giam.

Bình cô nương cứ đi tới, đi lui trong phòng. Dáng đi của nàng rất đẹp, gia dĩ nàng vận áo rất mỏng. Trông thấu cả màu và hoa áo lót nên nàng có vẻ hấp dẫn lạ lùng.

Được nhìn mãi nhãn một thiếu nữ lượn qua lượn lại trước mặt nam nhân nào không cho là mình có diễm phúc nhất trần đời ?

Nhưng, Hồ Thiết Hoa không thấy khoái chút nào. Y cũng nhìn nàng song nhìn để mơ ước, giá mà y tát được mấy cái tát tai vào mặt nàng, thì sung sướng cho y biết bao ?

Tát vào má, rồi đâm cho nàng gãy mấy cái răng luôn, cho cái xinh xinh đó méo mó, cho quai hàm lệch đi, thì y hả dạ biết mấy ?

Cho nàng chữa bỏ cái tánh lừa người, cho nàng đừng bao giờ nói năng xảo trá nữa !

Rất tiếc, y bị trói, dây trói lại bằng da trâu.

Y cũng nói ngoa, nào ai tát vào mặt đâm vào miệng y đâu ?

Người ta đâm, tát được, song không làm, thế là phúc cho y rồi. Tại sao y không đâm được không tát được lại mơ làm ?

Bình cô nương cứ đi, đi tới đi lui mãi.

Cuối cùng, Hồ Thiết Hoa không chịu nổi kiểu cách của nàng, cao giọng hỏi:

-Bàn chân cô nương ngứa lắm sao ? Hay bàn tọa có ghê, mà không ngồi được ?

Bình cô nương bước đến trước mặt y, ngồi xuống.

Hồ Thiết Hoa không tưởng là nàng ngoan ngoãn như vậy, thoáng giật mình.

Y càng cao giọng:

-Tại hạ có phải là chồng cô nương đâu, sao cô nương chịu nghe lời dễ dàng vậy?

Bình cô nương không giận, trái lại còn cười tươi:

-Người cho rằng mình sắp chết, nên quát tháo cho hả phải không ? Thực ra, người không nên bực tức, bởi chúng ta không thể giết người.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Đã không thể giết, so lại không tha ?

Bình cô nương điềm nhiên:

-Chờ Lưu Hương chết rồi, bọn ta sẽ tha người !

Hồ Thiết Hoa cau mày.

Bình cô nương cười nhẹ, tiếp:

-Tha, chẳng những một người mà luôn cả bốn vị cô nương kia. Tha một lượt, đủ năm người. Cho nên bây giờ, người nên cầu trời khấn phật cho Lưu Hương mau chết đi. Hết chết sớm, bọn người được tự do sớm !

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Nếu thế, tại hạ xin lưu lại đây, ăn vạ muôn đời !

Bình cô nương kêu lên:

-À ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt, hét:

-Cho cô nương biết, Lưu Hương sống mãi ! Lưu Hương vĩnh viễn sống, chẳng bao giờ chết. Nếu ngay bây giờ, cô nương buông tha tại hạ, đó là cô nương thông minh đấy ! Nếu không, khi hấn đến đây, rồi thì ... hà hà ! Hà hà !

Y bật cười vang.

Bình cô nương cũng cười vang:

-Úy ! Trời ơi ! Tôi sợ quá đi, trời ơi !

Nàng tiếp:

-Người dọa ta, ta phải chết khiếp bây giờ đấy !

Bồng,có tiếng gọi từ bên ngoài vọng vào:

-Bình cô nương !

Bình cô nương gọi lại:

-Vào đây ! Người gặp phu nhân thiếu trang chủ rồi phải không ? Thiếu phu nhân phân phó gì ta ?

Đồng tử áo xanh tóc chấm vai bước vào, nghiêng mình:

-Phu nhân thiếu trang chủ chỉ cười, chứ không ní gì cả.

Bình cô nương liếc sang Hồ Thiết Hoa, rồi hỏi:

-Người có thấy Lưu Hương Đạo Soái chứ ?

Thanh y đồng tử mỉm cười:

-Có thấy chứ ! Y đúng là một nam nhân có khí phách, có oai phong, có đủ tứ cách một con người đáng kính ! Hơn vị này nhiều ! Hơn nhiều ! Kể cả thông minh cũng hơn luôn !

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Tiểu tử biết cái quái gì !

Bình cô nương cười lớn, đồng tử tiếp:

-Tôi từng nghe nhiều người cho rằng Lưu Hương chỉ là một kẻ tầm thường, bất quá có dung mạo một chút thôi ! Thực ra thì y cũng chẳng có tài gì, bị thiếu chủ nhân đập một đập phải nằm dài, không phương cử động !

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Người bị quỷ hộp hồn rồi phải không ?

Đồng tử cười hì hì:

-Nếu đại hiệp cho là tôi bịa chuyện, thì đừng tin là hơn !

Bình cô nương cũng cười:

-Bởi lẽ tiểu tử ngu dại chẳng hiểu gì, cho nên những gì hần nói phải là sự thật !

Hồ Thiết Hoa nghiêng răng, lặng người một lúc, cuối cùng thốt:

-Tuy ta không tin, song đang lúc vô sự,chẳng biết làm gì, có thể nghe chuyện láo, giải khuây được lắm ! Người cứ nói đi, ta nghe !

Đồng tử vẫn cười:

-Đại hiệp vô sự, nhưng tôi lại hữu sự ! Đại hiệp nhân, tôi lại bận, tôi đâu có thể nói gì cho đại hiệp nghe giải khuây ?

Hồ Thiết Hoa vừa nóng nảy, vừa tức uất, song nóng nảy, tức uất để làm gì ?

Đồng tử bước ra ngoài.

Đúng là một sự khiêu khích rõ rệt.

Một lúc lâu, hần lại xuất hiện nơi khung cửa, hần nhìn Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Giả như đại hiệp muốn biết bằng hữu của mình như thế nào, thì tôi có cách.

Hồ Thiết Hoa buột miệng hỏi:

-Cách nào ?

Đồng tử điềm nhiên:

-Nếu đại hiệp bằng lòng trao cho tôi một vật, tôi cao hứng rồi có thể nói cho nghe !

Hồ Thiết Hoa trở mặt:

-Vật gì ?

Đồng tử mỉm cười:

-Vật gì tôi cũng không thích, chỉ thích chiếc hộp do đại hiệp cất giữ.

Chiếc hộp ám khí !

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-Quả thật Liễu Vô My không thể quên được vật đó ! tại sao nàng không đích thân đến lấy ?

Đồng tử đáp:

-Cần gì thiếu phu nhân phải đích thân đến đây ? Giả như tôi muốn lấy hết y phục của đại hiệp, để cho đại hiệp trần truồng cũng còn được, đại hiệp chỉ còn có cách giương mắt ếch mà nhìn, chứ làm gì ai ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt quát :

-Người dám ?

Đồng tử cười nhẹ:

-Ai làm gì được tôi mà không dám ? Chẳng qua do quy cũ trong Lý gia, không ai được tùy tiện lấy gì của ai, trừ có sự am tâm tình nguyện.

Bình cô nương cũng cười tiếp nối:

-Người yên trí ! Hồ đại hiệp từ bao giờ cũng khảng khái lắm ! Khi nào lạ tiếc một vật như vậy mà người phải nói dông dài ? Huống chi, bên ngoài xem tỉnh bơ chứ bên trong thì đại hiệp hết sức nóng nảy đấy ! Nếu người không chịu nói ngay tình huống của Lưu Hương cho đại hiệp biết, có thể đại hiệp tức chết được liền !

Lửa giận trong tâm Hồ Thiết Hoa bốc cao ba trượng. Y muốn biết Tiểu Phi ra sao, dù y không đủ tin đồng tử, vẫn nóng nghe như thương.

Y cố giấu lòng, thở dài, đoạn cao giọng:

-Phải ! Nếu người chịu nói, ta cũng chẳng tiếc chiếc hộp làm gì.

Đồng tử bước tới, lấy chiếc hộp Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong mình Hồ Thiết Hoa, đoạn mỉm cười, hỏi:

-Đại hiệp cam tâm tình nguyện trao chiếc hộp cho tôi ! Tôi không cưỡng bức đại hiệp, có đúng vậy không ?

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Ta chịu thua rồi ! Người đừng nói chi nữa ! Ta biết là ta đang khổ !

Đồng tử cười tiếp:

-Tuy nhiên, đại hiệp còn đỡ khổ hơn vị bằng hữu của đại hiệp !

Hồ Thiết Hoa hấp tấp hỏi:

-Hắn ... hắn ra sao ?

Đồng tử đáp:

-Sau khi y bị thiếu trang chủ đập ngã nhào, thiếu phu nhân lướt tới đâm một kiếm. Dĩ nhiên y không làm sao tránh khỏi !

Hồ Thiết Hoa không tin, song vẫn kinh hãi như thường, y kêu lên một tiếng lớn.

Đồng tử cười hì hì, tiếp:

-Nhưng, năm vị lão tiền bối cho rằng thiếu phu nhân không nên giết y, do đó cả năm vị cùng xuất thủ, ngăn chặn.

Hồ Thiết Hoa thở phào.

Y quên mọi de dặt, kêu lên một tiếng, rồi thở phào, điều đó chứng tỏ y quá quan tâm đến trường hợp của Tiểu Phi.

Và như vậy, là y bị đồng tử lung lạc rồi !

Y thốt:

-Xem ra, năm vị tiền bối đó có tác phong đáng phục, quả không hổ là những bậc đại anh hùng.

Đồng tử hỏi:

-Bây giờ, đại hiệp tin lời tôi rồi chứ ?

Hồ Thiết Hoa chưa nói gì, Bình cô nương mỉm cười, cất tiếng:

-Đương nhiên là đại hiệp tin người ! Bởi cái tin tốt đẹp, tin may mắn dễ làm cho người ta tin lắm !

Đồng tử tiếp:

-Nếu thế, những gì tôi thuật tiếp sau đây, chắc đại hiệp không tin ?

Bình cô nương chớp mắt:

-À ? Tin không lành ?

Đồng tử gật đầu:

-Đúng vậy, những gì tôi thuật tiếp, hẳn là không lành rồi !

Hồ Thiết Hoa mất bình tĩnh ngay:

-Không lẽ năm vị tiền bối đổi ý ?

Đồng tử tiếp:

-Các vị đó không đến đổi quá hờ hờ, nên sủa khi nghe thiếu trang chủ phàn trần, họ cân nhắc điều khinh lễ trọng, cuối cùng lại không can thiệp nữa, để cho thiếu trang chủ tùy ý quyết định.

Hồ Thiết Hoa dù không tin cũng phải tin, vội hỏi:

-Rồi sau đó ?

Đồng tử tiếp:

-Sau đó, tôi rời đại sảnh.

Hồ Thiết Hoa hét:

-Người rời đại sảnh ? Tại sao người bỏ đi ?

Đồng tử mỉm cười:

-Chỉ vì tôi rất sợ trông thấy người chết ! Tôi thấy mũi kiếm của thiếu phu nhân dí sát ngực Lưu Hương, lập tức tôi chạy đi. Sự tình như thế đó, tin hay không tin tùy đại hiệp !

Hồ Thiết Hoa rung người.

Mồ hôi đổ ra như tắm.

Đồng tử lại cười, rồi hỏi:

-Biết đâu, sau khi tôi bỏ đi rồi, lại chẳng có một người nào đó đến cứu Lưu Hương ? Tôi nghe nói, y có rất nhiều bằng hữu, có đúng như vậy không ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Đương nhiên là phải có người đến cứu hãn. Đương nhiên là phải như vậy ! Đương nhiên ...

U cũng chẳng tin là đương nhiên như vậy, cho nên y cố nói nhiều lượt, để tự gây niềm tin.

Nhưng, nói mãi một lúc, y vẫn không tin đương nhiên là như vậy.

Đồng tử đột nhiên hỏi lại:

-Ai có thể đến cứu y ? Tôi nghĩ mãi, nghĩ chẳng ra ...

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Còn biết ai mà nói ? Bởi rất nhiều người ! Rất nhiều ! Người nào cũng có thể đến, thì còn biết ai sẽ đến ?

Đồng tử cười nhẹ:

-Đại hiệp thử kể vài người xem !

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút:

-Giả như ... giả như ... Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, Vạn Lý Độc Hành Đái lão tiên bối, Thiên Phong đại sư chưởng môn phái Nam Tông Thiếu Lâm, ngoài ra còn có Tử Công Kê Cơ Băng Nhạn ... Ha ha ! Người có nghe danh các vị đó chứ ?

Y kể ra một dọc tên người để tự an ủi, song y thừa hiểu làm sao những người đó đến bất ngờ được ?

Hà huống, họ có đến vị tất họ cứu nổi Tiểu Phi ?

Đồng tử chớp mắt:

-Có thể như vậy. Chẳng như tôi có thấy một vị hòa thượng đến. Vị hòa thượng đó dường tượng như Thiên Phong đại sư !

Hồ Thiết Hoa mừng rỡ:

-Người có thấy thật à ?

Đồng tử gật đầu:

-Ừ ! Nhưng, sau cùng, tôi nhận ra, người đó không phải là hòa thượng bất quá, y có chiếc đầu trọc thôi.

Hồ Thiết Hoa tức uất người, suýt điên được lắm.

Đồng tử lại cười hì hì:

-Đừng giận ! Tôi không có ý chọc giận đại hiệp đâu. Chỉ vì đại hiệp muốn tự mình lừa dối lấy mình, nên tôi giúp đại hiệp phần nào vậy đó ! Có tôi tiếp trợ, đại hiệp mới đủ tin những gì mình tự dối lấy mình.

Hồ Thiết Hoa quát to:

-Người đắc ý lắm phải không ? Cho người biết, nếu các người sát hại Lưu Hương, thì không ngoài nửa tháng, Ung Thúy sơn trang sẽ trở thành bình địa !

Bỗng có tiếng loảng xoảng vang lên, như tiếng động chạm của đồ vật bằng thép. Lẳng tai nghe kỹ, mới biết những tiếng đó từ dưới đất vọng lên.

Đồng tử nhìn Bình cô nương, điểm một nụ cười, hỏi:

-Con cộp cái tác oai đó phải không ?

Bình cô nương thở dài:

-Phải, nàng đang gọi đó, nếu ta không xuống với nàng, nàng gây tiếng động mãi. Nàng sẽ làm cho mọi người khó chịu đến chết được với nàng, nàng mới chịu yên cho.

Đồng tử lại cười:

-Sao cô nương không sửa trị nàng một lần, cho nàng ngán ?

Bình cô nương đáp:

-ta cũng muốn thị oai lắm chứ, song thiếu phu nhân lại dặn ta phải hết sức tử tế với nàng. Cũng may, giờ này Lưu Hương chết rồi chúng ta sẽ thoát nợ với bọn họ !

Hồ Thiết Hoa trừng mắt, cao giọng hỏi:

-Bình cô nương đề cập đến bọn Tô Dung Dung cô nương đó phải không ?

Bình cô nương vụt cười khanh khách:

-Người muốn gặp họ ? Được hiện tại ta đưa người đi. Ta xem người với con cộp cái đó, đúng là một đôi trời sanh không sai một điểm nhỏ !

nàng kéo bức họa treo nơi tường, một địa đạo hiện ra. theo địa đạo đi xuống, độ mười nấc thang, đến một địa thất, bằng thép.

Hồ Thiết Hoa nhìn xuống, thấy ba con rùa ...

Rùa màu đen, dĩ nhiên là hình vẽ.

Khi xuống đến nơi, Hồ Thiết Hoa mới nhìn kỹ, trong ba hình, có một to bằng một chiếc bàn lớn.

Hình rùa, nhưng lại có râu.

Hai hình kia nhỏ hơn.

Cạnh mỗi hình rùa có một hàng chữ :

-Chân dung Lý Quan Ngư !

-Chân dung Lý Ngọc Hàm !

-Chân dung Liễu Vô My !

Bên dưới ba hình, có hai hàng chữ:

-Người vẽ: Lãnh Nam Tống Diêm Nhi.

-Người đề chữ: Trung Nguyên Lý Hồng Tụ.

Gần đó, có một đôi câu đối, đại để chế nhạo ba cha con họ Lý.

Nếu chẳng mang nặng niềm ưu tư, chắc hẳn là Hồ Thiết Hoa phải cười nôn.

Sau cùng, y gặp mặt cả bốn người.

Người nào cũng đang độ thanh xuân, người nào cũng xinh đẹp tuyệt vời.

Hồ Thiết Hoa trông thấy trước tiên, nàng có hai bím tóc, mặt tròn đôi mắt hết sức linh hoạt.

Chính nàng đang dùng hai vật bằng thép chạm vào nhau, gây nên tiếng động.

Một nàng ngồi bên cạnh.

Còn hai nàng kia đang chơi cờ.

Hồ Thiết Hoa thở dài, lẩm nhẩm:

-Chung quy, ta cũng gặp được các nàng, rất tiếc là đã quá muộn !

Nàng có hai bím tóc trông thấy Bình cô nương, bật cười lớn:

-Cố gái tang ! Ta cứ tưởng người không đến chứ !

Nàng gọi tất cả những người trong Ứng Thúy sơn trang là bọn để tang, chẳng biết tang ai, nàng gặp người nào cứ gọi như thế, tang già, tang trẻ, tang nam, tang nữ ...

Bình cô nương mỉm cười:

-Cô nương nói khó nghe quá !

Khó nghe, vì nàng nói với giọng Quảng Đông, dù nàng dùng quan thoại.

Nàng tóc bím cao giọng hỏi:

-Chủ nhân các người chết hết rồi à ? Sao chẳng thấy mặt nào xuống đây, nói chuyện với ta ?

Bình cô nương chưa kịp đáp, bỗng nàng áo đỏ, ngồi bên cạnh nàng tóc bím, giương tròn mắt nhìn Hồ Thiết Hoa, rồi kêu lên:

-Hồ ... Hồ ... Có phải người họ Hồ không ?

-----oOo-----